[Τοῦ Αἰμιλίου Γκαμποριώ]

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΩΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ἡ ἐκστρατεία πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν ἐνοικιαστῶν τῶν διαμερισμάτων ποὺ νοικιάστηκαν τὶς τελευταῖες ἡμέρες, ἔπρεπε νὰ γίνῃ μὲ προσοχὴ καὶ προφύλαξι. Ὁ Τρεμορὲλ θὰ εἶχε λάβει ἀσφαλῶς ὅλα του τὰ μέτρα. Καὶ στὸ ζήτημα ὅμως αὐτὸ ἡ τύχη εὐνόησε τὸν Λεκόκ. Εἶχε ζητήσει, σχετικῶς καὶ ἄλλας πληροφορίας κι' ἔξαφνα παρουσιάστηκεν ἐμπρός του ἕνας γηραιὸς ἐπιπλοποιός, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀνήγγελλεν ὅτι πρὸ ἐλαχίστων ἡμερῶν ἐπιπλάρησε ἕνα μεσαῖον διαμέρισμα κοντὰ στὴ Μονμάρτρη.

—Ποιὸς σοῦ ἔδωσε τὴν ἐντολὴ αὐτή; ρώτησεν ὁ ἀστυνομικός.

— Μία παρισινὴ ἠθοποιός, Ζεννῆ Φάνς, ἂν δὲν κάνω λάθος.

Τὰ μάτια τοῦ Λεκὸκ ἄστραψαν. Δὲν ἔδειξε ὅμως τὴ χαρά του. Ζήτησε ὅσες πληροφορίες τοῦ ἐχρειάζοντο ἀκόμη καὶ κατόπιν παρακάλεσε τὸν ἐπιπλοποιὸ νὰ τοῦ στείλῃ τὸν ὑπάλληλο τοῦ καταστήματός του, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε τὴν ἐπίπλωσι.

Ὁ ὑπάλληλος εἰδοποιηθεὶς ἔφθασε σὲ λίγο. Αἱ πληροφορίαι του ἦσαν διαφωτιστικώτατες. Στὸ διαμέρισμα ποὺ ἐπίπλωσε εἶδε μία ἀδύνατη νεαρὰν κυρίαν, εὑρισκομένην σ' ἐνδιαφέρουσαν κατάστασιν, πολὺ χλωμὴν καὶ λυπημένην καὶ κάποιον ὑψηλὸν κύριον, σιωπηλὸν καὶ ἀφηρημένον.

—Ἕνα κύριον μὲ γένεια; εἶπεν ὁ Πλαντᾶς.

—Ὄχι, ξυρισμένον, ἐτόνισεν ὁ ὑπάλληλος.

— Λησμονεῖς ὅτι ὁ Τρεμορὲλ ξυρίσθηκε μετὰ τὴν δολοφονία γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν σύλληψιν; ψιθύρισεν ὁ Λεκὸκ στ' αὐτὶ τοῦ εἰρηνοδίκου. Κατόπιν δὲ στρεφόμενος στὸν ὑπάλληλο τὸν ρώτησε πῶς θὰ ἦταν εὔκολο νὰ μπῇ κανεὶς στὸ διαμέρισμα αὐτό, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν.

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ ἔδωσε διάφορες πληροφορίες σχετικὲς μὲ τὸ σπίτι καὶ τὴν εἴσοδό του καὶ ἔφυγε.

Δὲν ὑπῆρχε πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία. Ὁ Τρεμορὲλ θὰ συνελαμβάνετο. Ἡ χλωμὴ κυρία ποὺ βρίσκοταν μαζί του ἦταν, ἀφεύκτως, ἡ Λωράνς.

Ἡ ἀγωνία τοῦ Πλαντᾶ ηὔξησεν. Ἀνυπομονοῦσε φρικτά.

Ἐν τούτοις ἡ ἐκστρατεία αὐτὴ δὲν ἔγινε παρὰ τὸ βράδυ. Ἕνας μετεμφιεσμένος ἀστυνομικὸς ἐστάλη στὸ διαμέρισμα τοῦ Τρεμορέλ, ὡς ὑπάλληλος τοῦ ἐπιπλοποιοῦ δῆθεν, γιὰ ν' ἀλλάξῃ κάποιο χαρτονόμισμα ψεύτικο ποὺ τοῦ εἶχε δοθῆ,κατὰ λάθος, ὅταν πληρώθηκαν τὰ ἔπιπλα.

Ὁ ἀστυνομικὸς μπῆκε στὸ σπίτι, ἕνα σπίτι τριόροφο, μὲ κῆπον ἐμπρὸς καὶ δὲν ἄργησε νὰ ξανακατέβῃ. Ὅπως διηγήθη δὲν βρῆκε ἐπάνω παρὰ τὴν κυρίαν, ἡ ὁποία τοῦ ἄλλαξε τὸ χαρτονόμισμα. Ὁ κύριος ἔλειπεν ἔξω κι' αὐτὴ φαινόταν κλαμένη...

— Καιρὸς νὰ τελειώνουμε, εἶπεν ὁ Λεκὸκ στὸν Πλαντᾶ. Θ' ἀνέβω ἐπάνω κι' ὅταν δῆς τὸ πρῶτο αὐτὸ τζάμι ν' ἀνοίγῃ, σπεῦσε ν' ἀνέβῃς.

Πράγματι εἰσῆλθε, πέρασε τὸν κῆπο καὶ μπῆκε στὸ σπίτι. Ὁ ἀστυνομικὸς ποῦχε βγῆ προηγουμένως ἀπὸ κεῖ εἶχεν ἀφήσει σκοπίμως τὸν πόρτα ἀνοιχτή.

Ὁ Λεκὸκ ἀνέβηκε ἐπάνω στὴ στιγμή, ἀτάραχος καὶ ψύχραιμος, σὰν πεπειραμένος ἀστυνομικός. Στὴ πρώτην φωτισμένη αἴθουσαν, τὴν τραπεζαρίαν, βρέθηκε μπρὸς στὴν ἄγνωστη, λυπημένην κυρίαν. Ἦταν ἡ Λωράνς. Εἶχε δεῖ τὴν φωτογραφία της, τοῦχαν πεῖ τόσα γι' αὐτή, ὥστε τὴν γνώρισεν ἀμέσως.

Ἡ Λωράνς μόλις τὸν ἀντίκρυσε ταράχθηκε. Σηκώθηκε ὀρθία καὶ πῆγε πρὸς τὸ κλειστὸ τζάμι, ἕτοιμη ν' ἀνοίξῃ καὶ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν.

— Μὴν ἀνησυχεῖτε,δεσποινίς,τῆς εἶπε μὲ γλυκειὰ φωνὴ ὁ ἀστυνομικός. Εἶμαι φίλος. Φίλος ποὺ ἐνδιαφέρεται πολὺ γιὰ σᾶς. Καθῆστε καὶ ἀκοῦστε με μιὰ στιγμή. Ὁ χρόνος εἶνε πολύτιμος, μὴ διστάζετε.

Ἡ Λωράνς πῆρε θάρρος καὶ στηρίχθηκε σὲ μιὰ πολτρόνα.

— Τὶ θέλετε; τὸν ρώτησε.

Τὰ μάτια της ἦσαν δακρυσμένα, σημεῖον ὅτι περνοῦσε ἐκεῖ μέσα τὶς ἡμέρες της κλαίουσα, ἐν συντριβῇ καὶ ἀπελπισίᾳ. Ὁ Λεκὸκ δὲν ἔχασε καιρό. Ὀρθιος καὶ αὐτὸς τῆς εἶπε μὲ λίγα λόγια τὰ πάντα. Ὅπως εἶχε προβλέψει, ἡ ἀτυχὴς νέα ἀγνοοῦσε τὴν δολοφονίαν τῆς κομήσσης Τρεμορέλ, ἀγνοοῦσε τὰ πάντα. Ἡ ἀφήγησις τοῦ ἀστυνομικοῦ τὴν κατεσπάραξε. Λευκὴ ἀπὸ τὴν ταραχήν της, τρέμουσα, συντετριμμένη, ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Δὲν εἶνε ἐδῶ αὐτός; ρώτησεν ὁ Λεκόκ.

— Ὄχι, ψιθύρισεν ἡ νέα πνιγομένη ἀπὸ τοὺς λυγμούς, ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ.

— Δεσποινίς, ἔχετε θάρρος, τῆς εἶπε ὁ Λεκόκ. Θὰ τελειώσουν ὅλα κατ' εὐχήν. Εὑρίσκεται ἐδῶ μαζύ μου κάποιος ποὺ σᾶς ἀγαπᾷ ὅπως ὁ πατέρας σας. Θὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ σ' αὐτόν. Εἶμαι βέβαιος πῶς δὲν ἐνδιαφέρεσθε πειὰ γιὰ τὸν...

— Τὸν μισῶ, τὸν βδελύσσομαι! εἶπεν ἡ Λωράνς. Ἀλλά, Θέε μου, τὶ σκάνδαλο μὲ περιμένει! Πῶς θὰ ζήσω;

— Μὴν ἀνησυχεῖτε, δεσποινίς. Δέν θὰ μάθῃ κανεὶς τίποτε.

Ἔξαφνα ἀκούστηκαν στὴ σκάλα πατήματα. Κάποιος ἀνέβαινε.

— Εἶνε αὐτός; ρώτησεν ὁ Λεκόκ.

— Ναί, ψιθύρισεν ἡ νέα μὲ ἀγωνίαν.

Ὁ Λεκὸκ ἔσυρε τὸ πιστόλι του καὶ περίμενε. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα μπῆκε στὸ δωμάτιο ὁ Τρεμορέλ. Ἦταν πράγματι ξυρισμένος καὶ σχεδὸν ἀγνώριστος, ἐφαίνετο δὲ καὶ κάπως καταβεβλημένος. Μόλις ἀντίκρυσε τὸν Λεκὸκ ἐτάθηκε ἀποτόμως, μὲ ὑποψία καὶ φόβο. Κύτταξε τὴν Λωράνς καὶ δὲν περίμενε καμμιὰ ἄλλη ἐξήγησι. Ἡ συντριβή της, ἡ στάσις της, οἱ θρῆνοι της, τοῦ ἔδωσαν νὰ ἐννοήσῃ τὶ συνέβαινε κι' ἔφερε τὸ χέρι του πρὸς τὸ περίστροφό του. Τὸν ἐσταμάτησεν ὅπως ὁ Λεκὸκ προτείνας τὸ δικό του περίστροφο.

— Κόμη Τρεμορέλ, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴν σοβαρὰν καὶ ἀπειλητικήν, μὴ ματαιοπονεῖτε. Μπορῶ, καθὼς βλέπετε, νὰ σᾶς σκοτώσω, πρὶν τὸ κάμετε σεῖς. Κι' ἂν ὅμως μὲ ἐφονεύατε θὰ σᾶς ἔπιαναν. Τὸ σπίτι εἶνε πολιορκημένο ἀπὸ ἀστυνομικούς. Ἀφῆστε λοιπὸν κατὰ μέρος τὶς ἀστειότητες. Εἴστε χαμένος!

Ὁ κόμης ἄρχισε νὰ τρέμῃ σύγκορμος.

Ὁ Λεκὸκ συνέχισε:

— Ἡ δεσποινὶς Κουρτοὰ τὰ ξέρει ὅλα καὶ σᾶς μισεῖ! Ἐπειδὴ ὑποσχέθηκα νὰ καλύψω τὸ σκάνδαλο σᾶς δίνω πέντε λεπτῶν καιρὸ νὰ σκεφθῆτε τὴν θέσι σας. Θέλετε νὰ συλληφθῆτε ἢ νὰ κάμετε κᾶτι ποὺ εἶνε πειὸ ἀνδρικό; Ἔχετε πιστόλι, δὲν εἶνε ἔτσι; Περάστε λοιπὸν στὸ πλαγινὸ δωμάτιο καὶ ἀποφασίστε.

Ὁ Τρεμορὲλ ἐννόησε πῶς εἶνε χαμένος. Πραγματικῶς δὲν τοῦ ἔμενε παρὰ ἡ αὐτοκτονία. Θέλησε πρὶν ἀποσυρθῇ νὰ σφίξῃ τὸ χέρι τῆς Λωράνς, μὰ αὐτὴ τραβήχθηκε πρὸς τὸν Λεκὸκ μὲ βδελυγμίαν.

Συντετριμμένος πλέον ὁ κόμης, χλωμός, τρέμων, μὲ τὰ μάτια θολὰ ἀπὸ τὸν φόβο καὶ τὴν ἀπόγνωσι, σύρθηκε στὸ πλαγινὸ δωμάτιο.

Μερικὰ δευτερόλεπτα ἀπολύτου σιωπῆς ἐπέρασαν.

Ἔξαφνα ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμὸς καὶ γδοῦπος πίπτοντος σώματος.

Ὁ κόμης Τρεμορέλ, ὁ δολοφόνος Τρεμορέλ, εἶχεν αὐτοκτονήσει!

Ἡ Λωράνς ἔπεσε σὲ μιὰ πολτρόνα λιπόθυμη.

Ὁ Λεκὸκ ἔτρεξε κι' ἄνοιξε τὸ τζάμι, ὅπως εἶχεν ὑποσχεθῆ στὸν Πλαντᾶ.

Ὁ γέρων εἰρηνοδίκης ἀνέβηκε ἐπάνω ταραγμένος Εἶχε ὀκούσει τὸν πυροβολισμόν, ἀλλὰ μόλις εἶδε τὴν Λωράνς ἐκεῖ καὶ τὸν Λεκὸκ ἡσυχον, ἀντελήφθη τὶ συνέβη καὶ ἡσύχασε.

Χάρις στὰς φροντιδας τῶν δύο ἀνδρῶν ἡ νέα δὲν ἄργησε νὰ συνέλθῃ τῆς λιποθυμίας της. Μόλις ἀντίκρυσε τὸν Πλαντᾶν ἔκρυψε μὲ ντροπὴ τὸ πρόσωπό της μέσα στὰ χέρια της.

—Θεέ μου! ψιθύρισε κλαίουσα, πῶς θὰ ἐμφανισθῶ στοὺς γονεῖς μου, τὶ θὰ γίνω;

— Ὑπάρχει κάποιος ποὺ σᾶς ἀγαπᾷ ὅσο καὶ ὁ πατέρας σας, δεσποινίς, εἶπεν ὁ Λεκόκ. Κάποιος ποὺ σᾶς παρακαλεῖ νὰ δεχθῆτε νὰ γίνετε ἡ σύντροφος τῆς ζωῆς του....

Ἡ Λωράνς κύτταξε τὸν Λεκὸκ ξαφνιασμένη. Τί ἐννοοῦσε μ' αὐτὰ τὰ λόγια; Ἔξαφνα ὅμως ἀντίκρυσε τα βουρκωμένα μάτια τοῦ γέροντος εἰρηνοδίκου καὶ ἐννόησε τὰ πάντα. Ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του πνιγμένη ἀπὸ λυγμούς,χύνουσα ἄφθονα δάκρυα.

— Μὲ συγχωρεῖτε! Μὲ συγχωρεῖτε; ψιθύρισε.

Ὁ Πλαντᾶς τὴν ἐφίλησε στὸ μέτωπο μὲ στοργὴν καὶ ἀγάπην.

— Σέ λατρεύω! τῆς εἶπε.

Ὁ γέρων εἰρηνοδίκης καὶ ἡ Λωράνς ἀνεχώρησαν ἀμέσως, κὴν ἑπομένην γιὰ τὸ Ὀρσιβάλ, ἀφοῦ εὐχαρίστησαν θερμὰ τὸν καλόν τους ἄγγελον, τὸν Λεκόκ.

Ὁ Δήμαρχος Κουρτοὰ μόλις ἀντίκρυσε τὴν πολυαγαπημένη του κόρη ποὺ τὴν εἶχε τόσο θρηνήσῃ νομίζοντάς την νεκρὴ ἄρχισε νὰ χύνῃ δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐτυχίας. Τὴν ἐσυγχώρησε μὲ ὅλη του τὴν καρδιὰ καὶ σὲ λίγες μέρες σ' ἕνα ἐξοχικὸ ἐρημόκλησι τοῦ Ὀρσιβὰλ ἐτελοῦντο οἱ γάμοι της μὲ τὸν Πλαντᾶν, στοὺς ὁποίους παρίστατο καὶ ὁ Λεκόκ, ὡς παράνυμφος.

Ὁ Τρεμορὲλ ἐτάφη ὡς ἄγνωστος αὐτοχειριασθεὶς δι' ἀγνώστους λόγους...

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Ο "ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,